

Labancz Eszter Csenge

Részlet a *Párizsi rém* című regényből

Szinte már humorosan hatott, ahogy rátekintett a formaldehides és egyéb színes folyadékkal teli kis üvegcskére, amik megnagyobbították az arcát. Mindegyik kis üveg egy-egy birodalomba ágyazódott labirintus lehetett, ha egy kicsit is megfigyeli az ember. Csak a Jóisten a tudója, hogy mik lebegtek a különböző folyékony örvényekben.

Egyszeriben üvegcserömpölés rázta meg a szokatlan csöndet, egy magányosnak mondott kéz sepert le a földre egy csapat szilánkot, miközben feketés szürke szállt fel egy faasztalról. Kis lyuk tátongott a füst alól, ami néhol sercegett még.

- Utálatos tudomány, miért akarsz ellenállni nekem, ha igaz szóval hívlak segítségül? – látta meg Illyés, ahogy kedves ismerőse mérgesen teszi a kezét a homlokára, majd néz ki az ablakon, ahol egy kis pinty figyelte meg őt kíváncsian.
- René, mi vitt rá, hogy eldobd a nyugalmadat így hirtelenjében? – ült le mellé a barátja és munkatársa.
- Á – hessegette el az előbbi gondolatait, melyek meg akarták mérgezni az elméjét és a lelkét Renének, majd nagyot sóhajtott és összecsapott egy ujjával az ornyergét – Legszívesebben ordítanék, drága barátom. Most bizonyára olyannak gondolsz, hogy semmivel sem vagyok különb a pácienseménél, de tévedsz. Megrázott a hír, ami Adaleiddel történt. Nem mondom, hogy nem érdemelte meg, de azért még sem járja, hogy így búcsúzott el tőlünk. Nekem kicsit furcsa, hogy csak így egyszerűen lezárták ezt az egészet. Sok örültem volt már dolgom, de ha hiszel nekem, akkor be fogod látni, hogy Conrad nem az. Túlságosan is tankönyvbe illő, amit tett, mondhatni orvosi ló az egész. Ez akasztott ki.
- Ezért lett lyuk a lelkedben, meg ebben, a drága asztalban? – vont a fel Illyés Gyula a szemöldökét csodálkozva.
- Eddig észre sem vettem, hogy lyuk keletkezett – felelte René kissé szórakozottan. Illyés megint csak felvonta a szemöldökét. Szokatlan és gyanús volt, hogy nem tűnhetett fel René Aurelnek, hogy egy bögre nagyságú lyuk feszíti a teret ott, ahol eddig farostjainak a részei feküdtek, Utoljára akkor érezhette a férfi ezt a fajta megsemmisítő törést, amikor egy hajódokkban akart megmenekülni két komisz alak elől. Egy faláda mögé bújt el és szinte már várta a percet, hogy meghalljon vagy sérülés érje, mert jobb dologra nem is remélt ekkor gondolni. De ekkor csak egy golyó süvített el a fülei mellett áttörve a faládát. Illyés beleborzongott az emlékbe, nem szeretett erre gondolni. Szinte már rajongásig szerette Párizst, mint Ady, de ugyanakkor néha félt is tőle. Olyan volt, mint azoknak a ponyvaregényeknek a fantasztikumbeli szereplői, akik naiv ártatlan leányképében ölnek, mert az Éj gyermekei. Néha vérfrissítésre vágyott a város ez meg kellett hagyni. Undorodott ettől a felismeréstől. Középkorinak hatott egy olyan korban, ahol már javában autómobilal közlekedtek az emberek. Ekkor látta, hogy René feláll és kissé meg is inog, majd a kezét a kobakjára teszi és erősen kapaszkodik a szék karfájába. Sietve kapta el mielőtt a barátja a kemény köre esik és vértócsát hagy maga után jelként.
- Mi a baj René? Mi történt? – ültette le Gulya a férfit egy smaragd zöld fotelba, ahonnan egy molylepke szállt fel.
- Álmodt vagy jelenést volt alkalmam az előbb látnom. Az operában voltam, ahol egy nő a magasból, fekete csuklyával a fején és fekete csipkés fátyollal az arca előtt, úgy beszélt, mint egy próféta. Ezekkel a szavakkal nézett le rám vigyorogva: „Láttam vérvörös óceánt és sok nyomorgó félkegyelműt. Minden zűrzavar és reménykeltő. S lesz, aki vezeti őket, egy kit Annának nevez meg a Sors és egy Petrie nevű gyermek. Közel az idő ahhoz...
- Mihez? – akarta megfogni ezt a fonalat Illyés, de tudta, hogy nem teheti meg, nem most.

René arca ekkor megváltozott, mintha képzavar állt volna be.

- Megbocsáss, miről is volt szó az előbb? Tudod mostanában gyakoriak ezek az emlékképtörések, nem akartam volna szólni senkinek, mert akkor vége lenne az itteni életemnek. Gondolj csak bele egy pszichiáter, aki nincs tisztában a saját maga gondolataival. Mégis ki bízna meg benne ezek után, vagy mondok jobbat ki bízna rá így embereket? – rakta egyszerreiben a könyökét a térdére René.
- Mióta van ez?
- Nem is tudom, talán azóta, amióta utoljára voltam az operán, tulajdonképpen nem is emlékszem arra az éjszakára, olyan ködös minden, mint az idő, ami akkor volt. Csak egy elejtett szóra és lila stólára meg nevetésre szüntelen nevetésre emlékszem. Illetve, hogy egy öreg zsebóra képe lebegett szüntelenül előttem – nézett fel René.
- Rémes lehet így élni. De hadd segítsék ezen, biztos van módja, hogy megoldjuk. Több dolgot is meg kellene oldani. A te problémád mások problémája is – veregette meg a barátja vállát Gyula.
- Köszönöm barátom, de nem hiszem, hogy volna halovány esély is, hogy rendbe jöjjenek. Most vissza kell térnem a betegekhez a Sainte-Anne-be aztán onnan a Pitié Salpêtrière-be. Sokuknak azt hiszem ez az utolsó mentsvárunk még ha nem is tudnak róluk – sóhajtott fel – Te jó ember vagy.

Illyés Gyula remélte, hogy igaz ez. Talán legbelül még az is volt. Annára gondolt, az ő egyetlen Annájára, akit itt ebben a nyüzsgő forgatagban ismert meg. Szép nevető arca jelent meg, mikor fényképezkedtek a Tüllériák kertjében nem is olyan régen. Ő mosolygott és szinte észre sem vette, hogy Anna talán nem így érez, hogy mást gondol, mint amit a világ elé tár. Lila stólat viselt, amit az egyik barátnőjétől kapott kölcsön, mikor megtudta amaz, hogy randevúra készül. Emlékezett, hogy belekapott a szél és elvitte a szerény selymet és a lány nevetve kapott utána, majd közösen futottak utána egészen a park végéig. Később Illyés finoman megcsókolta a lány kezét, majd elváltak útjaik. Illyés visszanézett, Anna éppen ekkor szállt fel a villamosra. De előtte még láthatta, hogy Anna egy különös alakkal beszélgett, a férfi hevesen kapta el a lány vállát, mire Illyés kezei ökölbe szorultak. Majd az alak hirtelen hátrálni kezdett és felemelte a kezeit, valami élesen csillant meg a késő délutáni napfényben. De amilyen gyorsan jelent meg olyan gyorsan tűnt is el.

Anna a férfi szemében vagy istennő volt vagy valami árny féle. Sohasem tudta eldönteni, ahogy azt sem, hogy amikor kísérleti pszichológiai gyakorlatait végezte, akkor hogyan is viszonyuljon a kórházak elmeosztályán lévő emberek beszámolóihoz és érzéseihez. Néha azon kapta magát, hogy legszívesebben megírná őket, mint egy-egy regényt. Mindegyikük egy-egy apró világ, pontosan, mint az üvegedények René asztalán is polcán.